

sením zo dňa 24. augusta 1935 rozhodol už ako tretia stolica s konečnou platnosťou a preto nemá najvyšší súd obdobne s ustanovením § 556, odst. 1. tr. p. oboru pôsobnosti, aby v tejto veci o sťažnosti obžalovaného rozhodoval.

Čís. 5483.

Úhrnný trest nesmí býti delší než doba zjištěná součtem dob všech trestů vzatých v úvahu pro výměru úhrnného trestu.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1936, Zm IV 811/35.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti J. E. pro zločin podvodu, na základě veřejného líčení o opravném prostředku generálního prokurátora podle § 441 tr. ř. vynesl tento rozsudek: Opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti podle § 441 tr. ř. se vyhovuje a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Užhorodě ze dne 23. června 1934, č. Tk 23/29-53 byl porušen zákon v ustanovení §§ 517, odst. 1 a 518, odst. 7 tr. ř. Podle § 442, odst. 7 tr. ř. zrušuje se tento rozsudek ve výroku o výměře souhrnného trestu a tento se odsouzenému J. E. znovu vyměřuje na osm měsíců vězení.

Důvody:

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Užhorodě ze dne 23. června 1934 byl vyměřen J. E. souhrnný trest vězením 8 měsíců a 13 dní namísto trestů vězení 7 měsíců, 10 dní, 14 dní a 15 dní uložených mu rozsudky krajského soudu v Užhorodě ze 16. listopadu 1933 a okresního soudu v Táčově ze dne 26. září 1933, z 22. listopadu 1933 a z 12. ledna 1934. Součet všech těchto původních trestů činí 8 měsíců a 9 dní, souhrnný trest byl však J. E. uložen vězením na 8 měsíců a 13 dní, tedy výměrou vyšší než prostý součet všech trestů, jež byly základem výměry souhrnného trestu.

Tento postup odporuje ustanovení § 518, odst. 7 tr. ř., podle něhož výměření souhrnného trestu se děje výhradně na základě doby trvání a tíže trestů, uložených dřívějšími rozsudky. Z této zásady plyne, že nikdy nesmí býti souhrnný trest trvání delšího než doba, zjištěná součtem dob všech trestů, vzatých v úvahu pro výměru souhrnného trestu. Ba s ohledem na to, že při výměře jednotlivých trestů nebylo hleděno k předpisům, směrodatným pro výměru souhrnných trestů, t. j. k ustanovení § 96 tr. z., ač tresty ty mají býti vykonány jedním výkonem, je nutno — a to i tenkrát, jde-li o tresty stejného druhu — součet dob všech v úvahu vzatých trestů přiměřeně zkrátiti. Toto je zřejmá tendence zákona, jenž v § 517, odst. 1 tr. ř. předpisem o souhrnných trestech sleduje účel, odstraniti nepřiměřenost vznikající v neprospěch odsouzeného tím, že má jedním výkonem odpykati více trestů, při jichž výměře nebylo hleděno k předpisům směrodatným pro výměru souhrnných trestů, vydaným zřejmě v prospěch obžalovaného. Mýlil se proto krajský soud

v Užhorodě, když určil J. E. souhrnný trest ve výměře vyšší než je součet všech jednotlivých v napadeném rozsudku shrnutých trestů. Tím porušil ustanovení §§ 517, odst. 1 a 518, odst. 7 tr. ř.

Čís. 5484.

Při ověřování totožnosti osoby v soudním ověřovacím protokolu zákon vyžaduje, aby každý z obou svědků stejně dobře znal osobu, jejíž totožnost potvrzuje.

Přechinu podle § 400, odst. 1 tr. zák. se v takovémto případě dopouští, kdo potvrzuje totožnost osoby, ač ji nezná, spoléhaje na to, že ji zná druhý svědek.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1936, Zm IV 298/35.)

Banka, od níž si chtěl obžalovaný J. S. vypůjčiti peníze, žádala záruku na nemovitostech. Obžalovaný J. S. dal si bez vědomí a beze svolení své tchyně A. V-ové, vlastnice nemovitostí, za spolupůsobení obžalovaného A. S. v advokátní kanceláři solicítátorem A. L. sepsati plnou moc, podle níž A. V-ová zmocňuje A. S., aby jejím jménem podepsal směnku a vkladní listinu, již A. V-ová svoluje, aby na jejích nemovitostech byl zapsán vklad zástavního práva ve prospěch banky. Tuto plnou moc a vkladní listinu dali obžalovaní v advokátní kanceláři podepsati neznámou ženou, kterou si za tím účelem zjednali a kterou vydávali za A. V-ovou. Poté odešli obžalovaní J. S., A. S. a A. L. i s onou neznámou ženou k okresnímu soudu a dali v ověřovacím rejstříku ověřiti podpis (otisk palce) oné neznámé ženy jako podpis A. V-ové, při čemž obžalovaní A. S. a A. L. fungovali jako svědci, potvrdivše totožnost oné ženy s A. V-ovou a udavše, že je jim oběma osobně známa.

Soud první stolice uznal tyto svědky, obžalované A. S. a A. L. za tuto posléze zmíněnou činnost vinnými přechinem padělání veřejné listiny podle § 400, odst. 1 tr. zák. Odvolací soud v této části rozsudek prvního soudu potvrdil.

Nejvyšší soud zmateční stížnosti obžalovaných A. S. a A. L. zčásti odmítl, zčásti je zamítl.

Z d ů v o d ů :

Obžalovaný A. L. uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. námitkou, že není tu dána skutková podstata přechinu podle § 400, odst. 1 tr. z., poněvadž obžalovaný jednal dobromyslně, důvěřuje obecnímu podstarostovi A. S., jenž mu dotýčnou ženu představil jako A. V-ovou. Této námitce nelze přiznati oprávnění.

Obžalovaný L. doznal, že A. V-ovou neznal a že pouze důvěřuje druhému svědku totožnosti (A. S.) potvrdil, že V-ovou znal. Odvolací soud správně poukázal na zaměstnání a zkušenosti tohoto obžalovaného jako advokátského úředníka, jenž dobře věděl, jaký význam má potvrzení totožnosti osoby při ověření podpisu. Z toho plyne, že obžalovanému L.